

Arrest

nr. 324 652 van 4 april 2025
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 20 augustus 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juli 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. PARMENTIER *loco* advocaat C. DESENFANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 9 april 2022 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 11 april 2022 om internationale bescherming. Op 19 juli 2024 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en tot de Hawadle-clan te behoren, een subclan van de Hawiyeclan. U bent een soennitische moslim. U bent geboren op (...) 1988 in Buloburde, gelegen in het district Buloburde in de provincie Hiraan, waar u tot uw vertrek uit Somalië woonde.

U bent het enige kind dat uw moeder en uw vader samen hadden. Daarna hertrouwde uw moeder en kreeg ze nog drie kinderen. U was het oudste kind van uw moeder, en u moest helpen in het huishouden. In 2006

begon u uw vader te helpen met zijn werk. Uw vader vervoerde zaken naar verschillende plaatsen in de regio. U ging echter niet mee met hem op deze verplaatsingen, maar u hielp uw vader ter plekke in Buloburde door de banden te vervangen, de auto naar de garage te brengen enzoverder. Uw vader overleed in 2010. U bent getrouwd in 2015. U heeft twee kinderen met uw toenmalige echtgenote. Toen jullie tweede kind twee maanden oud was, zijn u en uw vrouw gescheiden.

Als beroep vervoerde u stenen en zand buiten de stad. U werd op een gegeven dag in 2019 gebeld, en er werd tegen u gezegd dat u moest stoppen met deze activiteiten. U dacht eerst dat dit een grap was, dus u ging verder met uw werk. Op een bepaalde dag reed u op de baan, met uw collega's in wagens achter u. U was aan de lijn met de collega die achter u reed, toen u plots een motorfiets zag. U zei tegen uw collega dat het de mannen zouden kunnen zijn. De motorfiets blokkeerde de weg. Uw achterste collega belde naar de Djiboutiaanse troepen. De mannen haalden jullie uit jullie auto's, en bonden jullie handen vast. Ze staken jullie wagens in brand. Jullie wandelden van daar een halve kilometer. Dan werden jullie onder een boom geplaatst, en geblinddoekt. De Djiboutiaanse troepen arriveerden, en de mannen vluchtten weg. Vanop een afstand schoten de mannen op jullie. Eén van uw collega-chauffeurs is hierbij overleden.

De soldaten namen jullie mee terug naar Buloburde. De volgende dag bleef u in Buloburde, en de dag daarop werd u met het vliegtuig naar Mogadishu gebracht. In Mogadishu verbleef u in het ziekenhuis Madina. Na uw ontslag uit het ziekenhuis verbleef u nog veertien dagen in Mogadishu, om vervolgens terug te keren naar Buloburde. In Buloburde herstelde u nog anderhalf jaar van uw verwondingen.

Nadat u hersteld was, begon u terug te werken als chauffeur. Zo werkte u ongeveer zes à zeven maanden. Er werd u gezegd dat ze u zouden doden. Drie dagen na deze bedreiging, wanneer u op uw terugweg naar Buloburde aan het rijden was, loste een jongen op een motor een schot naar u. Het schot raakte uw voorruit. U reed verder. De schutter ging lopen. U bracht de auto naar zijn eigenaar, en u ging naar het politiekantoor om hen in te lichten over deze gebeurtenis. Toen u terug naar huis gegaan was, had u een sms gekregen. In de sms stond dat ze wisten dat u een klacht tegen hen had ingediend. Zij stuurden u geld met de bedoeling om een lijkwade te kopen. Vervolgens belden zij u met een anoniem nummer. Daarna vluchtte u naar Mogadishu, waar u zeven dagen in het huis van uw oom verbleef.

U vertrok op 8 april 2022 met het vliegtuig vanuit Mogadishu. Vervolgens vloog u naar een voor u onbekend land, om vandaar met de trein door nog een ander voor u onbekend land te reizen, om dan vervolgens op 9 april 2022 in België aan te komen. U diende op 11 april 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Bij terugkeer naar Somalië vreest u dat u door Al Shabaab vermoord zou worden.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten voor: een kopie van een attest van een ziekenhuis, een kopie van een identiteitsbewijs, een geboorteakte, een attest van letsels, foto's van letsels, en uw Somalisch paspoort.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

1. Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van het verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM erop dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 2-3), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Op de volgende punten in het bijzonder, moet het CGVS besluiten dat u niet heeft voldaan aan uw medewerkingsplicht.

- Er moet namelijk vastgesteld worden dat u weigert om informatie te delen met het CGVS. Dit blijkt uit het feit dat uw relaas tegenstrijdig is met de beschikbare informatie uit derde landen. Uw vingerafdrukken leverden een hit op in de visumdatabase VIS (zie het document met de visumhit in het administratieve dossier van Dienst Vreemdelingenzaken). Uit de databank blijkt dat u bij de Duitse instanties een Schengenvisum heeft aangevraagd, gebruik makend van een Ethiopisch paspoort waarop staat dat u de Ethiopische nationaliteit heeft. Ondanks het feit dat u in het begin van het interview erop gewezen wordt dat het uw verantwoordelijkheid is om de waarheid te delen (CGVS, p. 2-3), en dat het CGVS er u later nog meerdere malen op wijst (CGVS, p. 13), verklaart u toch dat u nooit een paspoort (CGVS, p. 5) noch enig visum heeft gehad (CGVS, p. 5), en bevestigt u dit later nog eens (CGVS, p. 13). Nadat het CGVS u confronteert met het feit dat uit de beschikbare informatie duidelijk blijkt dat u een visumaanvraag hebt gedaan als Ethiopier, probeert u er een uitleg aan te geven door te zeggen dat het misschien de smokkelaar was die er één regelde, aangezien hij een foto van u had genomen (CGVS, p. 13). Vervolgens werd u erop gewezen dat Schengenvisa vingerafdrukken vereisen. Hierop antwoordt u dan dat uw smokkelaar u "ergens" naartoe heeft gebracht, niet alleen om een foto van u te nemen, maar plots ook om uw vingerafdrukken te nemen (CGVS, p. 13). Desgevraagd preciseert u nog dat u daarvoor naar Hamr (Mogadishu) bent gegaan (CGVS, p. 13). Iemand die voor het eerst een Schengenvisum aanvraagt, moet evenwel zich evenwel persoonlijk naar een ambassade of consulaat begeven (zie de informatie die werd toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier), waarvan het personeel is opgeleid om fraude te detecteren en te bestrijden. Het idee dat u zonder u het beseft een Schengenvisum zou hebben aangevraagd onder een andere identiteit en nationaliteit valt daarom eigenlijk niet ernstig te nemen. Het CGVS kan hier niet anders dan besluiten dat u informatie achterhoudt over kernelementen van uw verzoek om internationale bescherming zoals uw identiteit, nationaliteit(en), en uw recente levensomstandigheden.

2. Naast uw weigering om te voldoen aan uw plicht tot medewerking, moeten ook nog volgende tegenstrijdigheden vastgesteld worden in uw relaas:

- Er dient opgemerkt te worden dat u bij Dienst Vreemdelingenzaken de redenen van uw vertrek aanzienlijk anders heeft voorgesteld. U vertelt in uw interview met het CGVS namelijk dat u beschoten werd door een jongeman in 2022, en dat u daarna besloten heeft om te vertrekken (CGVS, p. 22,23). Dit is dus de directe aanleiding voor uw vertrek, en toch vermeldde u dit niet bij Dienst Vreemdelingenzaken. U hierop gewezen, probeert u de verantwoordelijkheid hiervoor bij de tolk bij Dienst Vreemdelingenzaken te leggen (CGVS, p. 23). Dat u daar de kans niet gekregen zou hebben om uw kern van uw vluchtreden te vertellen kan het CGVS niet aanvaarden, aangezien er u in het begin van het interview op het CGVS gevraagd werd of uw eerste interview bij Dienst Vreemdelingenzaken al dan niet goed verlopen was, of u toen een goede samenvatting van uw problemen had kunnen geven, en tenslotte ook nog of u nog opmerkingen had voordat er aan het tweede interview begonnen zou worden (CGVS, p. 3). Bij geen van deze vragen brengt u naar boven dat u het belangrijkste deel van uw relaas niet had kunnen vertellen. Het CGVS plaatst bijgevolg vraagtekens naast deze laattijdige toevoeging aan uw relaas.

- De verklaringen rond uw telefoontjes blijken zodanig veel inconsistenties en problemen met de tijdlijn te bevatten dat ze niet meer serieus te nemen vallen.

- U bent ten eerste al niet in staat om te vertellen hoeveel keer u gebeld werd door Al Shabaab, en hoeveel sms'jes u ontving. Wanneer u namelijk gevraagd wordt om precies te duiden hoeveel keer u door Al Shabaab gebeld werd, en hoeveel sms'en u ontvangen had, antwoordt u dat u vijf keer gebeld werd, en één sms'je ontvangen had (CGVS, p. 25). Wanneer u later gevraagd wordt hoeveel sms'en u ontving van Al Shabaab, verklaart u echter dat u er twee ontvangen had (CGVS, p. 26). In uw interview bij Dienst Vreemdelingenzaken vermeldt u ook slechts de eerste twee van de vijf telefoongesprekjes, en niet de laatste

drie, wat toch wel merkwaardig is, aangezien u beweert dat u pas na het laatste telefoongesprek besloten had om te vertrekken (CGVS, p. 25-26). Dat u zo een belangrijke gebeurtenis zou vergeten vertellen, lijkt nogal onwaarschijnlijk. Uw verklaringen over het aantal sms'jes en telefoongesprekjes varieert dus voortdurend.

- Dat u tegenstrijdigheden vertelt over deze sms'en, moet verder ook blijken uit het feit dat u de tijdlijn ook volledig door elkaar slaat. U vertelt tijdens uw relaas dat u in de auto beschoten werd door een jongen, dat u vervolgens naar het politiekantoor ging, en dat u dan thuis een sms ontving met de boodschap dat u een lijkwade moest kopen (CGVS, p. 22). Wanneer u later gevraagd wordt of het tweede sms'je voor of na de beschieting was verstuurd, beweert u dat de tweede sms dateert van vóór de beschieting (CGVS, p. 26-27). U maakt zoveel verschillende beweringen rond de sms'jes en de telefoontjes, dat ze absoluut niet meer serieus te nemen vallen.

- Terwijl u in bovenstaand voorbeeld de tijdlijn door elkaar slaagt en wijzigt, moet hier blijken dat u op een ander moment in uw verklaringen een tijdlijn weergeeft die onmogelijk is. U verklaart in uw relaas dat u drie dagen voordat u werd beschoten door de jongen, een eerste sms ontving met de boodschap dat ze u zouden doden. U had dit sms'je aan de politie gemeld (CGVS, p. 22,25). Het voorlaatste telefoongesprekje dat u had, moet na deze sms geweest zijn, want ze belden u om te zeggen dat ze gefrustreerd waren dat u naar de politie was getrokken met de sms (CGVS, p. 24). U beweert ook dat dit voorlaatste telefoongesprek dat u had nog vóór de schietpartij was (CGVS, p. 25). U verklaart ook dat u na deze beschieting meteen naar de eigenaar van de auto ging en vervolgens naar de politie ging, en dat u dan naar huis ging (CGVS, p. 22). U sliep, en de volgende namiddag werd u voor de laatste keer gebeld (CGVS, p. 26). Tussen de eerste sms en de laatste telefoontje zaten dus vier dagen. En toch beweert u aanvankelijk dat er tussen het voorlaatste telefoontje, dat nochtans ná de eerste sms plaatsvond, meer dan tien dagen zaten (CGVS, p. 24).

- Naast het gegeven dat u de tijdlijn van de telefoontjes en sms'jes voortdurend lijkt te wijzigen, alsook het aantal van de telefoontjes en van de sms'jes, weet u ook bijster weinig te vertellen over de inhoud van de telefoongesprekken. Wanneer u gevraagd wordt om te vertellen wat de inhoud van de telefoongesprekjes betrof, blijft u heel erg aan de oppervlakte. Eerst wordt u gevraagd hoe de telefoongesprekken eraan toegingen, en u antwoordt: "Zij noemen die mensen die niet dezelfde ideologie hebben, mensen die voor de overheid werken Murtad, ongelovigen." (CGVS, p. 22). Omdat het CGVS met dit summiere antwoord onmogelijk een duidelijk beeld kan vormen van de gesprekken, wordt u nogmaals gevraagd of u kan vertellen wat er in elk van de telefoongesprekjes gezegd was geweest. U antwoordt met één zin: "zij denken dat de luchthaven gebruikt werd door ongelovigen, en wij leverden stenen aan de luchthaven, om de wegen of terminal te bouwen." (CGVS, p. 22). Er wordt u nog een derde kans gegeven, met de vraag: "en wat hebben ze concreet allemaal tegen u gezegd?", en wederom antwoordt u zeer beknopt, u vertelt enkel dat ze zeiden dat u moest stoppen met de activiteiten (CGVS, p. 22-23). Er moet vooreerst opgemerkt worden dat dit bijster weinig is dat u weet te vertellen over vijf telefoongesprekken waarin uw leven bedreigd werd. Er wordt u dan nogmaals gevraagd of er andere dingen gezegd werden in het eerste gesprek tegenover het laatste, en u vertelt enkel dat er in het eerste gesprek gezegd werd dat zij weten dat u herbegonnen was met uw werk, en dat zij u sowieso zouden doden. Over het laatste gesprek zegt u enkel dat ze zeiden dat zij wisten dat u naar de politie bent gestapt (CGVS, p. 23). Over elk gesprek weet u dus wederom slechts één zin te vertellen. Er werden u dus vier kansen geboden om iets van klaarheid over de inhoud van deze gesprekken te bieden, en u heeft dat niet gedaan. Het ontbreekt deze hele affaire bovendien aan doorleefde elementen. Zo vertelt u niets over hoe lang deze gesprekken waren, waar u was op het moment dat u gebeld werd, of over of u zelf al dan niet dingen hebt gezegd in deze gesprekken.

- Naast vaag te zijn en aan de oppervlakte te blijven over de inhoud van de door u beweerde telefoongesprekken, verklaart u ten slotte ook nog eens tegenstrijdigheden over uw perceptie van deze gesprekken. Op het ene moment zegt u dat u na het eerste gesprek van plan was om te vluchten (CGVS, p. 24), terwijl u op een ander moment zegt dat u na het eerste gesprek dacht dat er mensen grapjes maakten (CGVS, p. 23), en dat u het eerste gesprek gewoon genegeerd had (CGVS, p. 25).

- Na al deze elementen samengenomen te hebben, besluit het CGVS dat er geen geloof kan gehecht worden aan het relaas rond de telefoongesprekken en sms'en.

- Een andere inconsistentie kon gevonden worden in het volgende: eerst verklaart u dat u nadat u het ziekenhuisverlaten had, dat u één maand en tien dagen in Mogadishu verbleef (CGVS, p. 5), in de daaropvolgende verklaringen zijn dit plots maar veertien dagen geworden (CGVS, p. 21). Uw relaas klopt op zodanig veel verschillende punten niet, dat het onmogelijk nog als geloofwaardig kan gezien worden.
- Tot slot relativeert uw snelle en vrijwillige terugkeer naar Buloburde na uw ontslag uit het ziekenhuis (CGVS, p. 21) en uw bewering dat u vervolgens opnieuw aan de slag ging in dezelfde hoedanigheid omdat er geen enkel ander werk was (CGVS, p. 21,22,23) in ernstige mate de door u beweerde vrees. Dat er voor u werkelijk geen enkele job mogelijk zou zijn in Buloburde of in Mogadishu, of op zijn minst een andere werkgever die uw diensten als chauffeur kon gebruiken, is niet aannemelijk. Dat u vervolgens opnieuw een dreigtelefoon kreeg omwille van het werk dat u deed, een bedreiging die u volledig genegeerd zou hebben (CGVS, p. 25), is een laatste indicatie van de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève te hebben, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

De door u voorgelegde geboorteakte, identiteitsbewijs, en uw in België uitgereikte paspoort wijzigen niets aan bovenstaande appreciatie. Ze hebben namelijk geen verband met de kern van uw vrees. Bovendien kan aan Somalische identiteitsdocumenten maar weinig bewijswaarde toegeschreven worden, aangezien uit de beschikbare informatie blijkt dat er in dat land geen betrouwbaar bevolkingsregister bestaat en corruptie er welig tiert (zie de informatie toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier).

Noch wijzigen het door u voorgelegde attest van het ziekenhuis, het attest van letsels en de foto's van uw letsels iets aan bovenstaande appreciatie. Dergelijke documenten kunnen namelijk geen bewijs leveren voor de waarachtigheid van de door u ingeroepen asielmotieven. Een arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt. Zelfs indien op basis van de bevindingen van deze arts kan worden aangenomen dat ze overeenstemmen met de gevolgen van een kogelwonde, kan hieruit onmogelijk worden opgemaakt in welke omstandigheden u deze wonde hebt opgelopen of door wie ze werd toegebracht. De foto's van uw letsels bewijzen evenmin waar en wanneer u deze letsels opgelopen zou hebben.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië worden de rapporten UNHCR *International Protection Considerations with regard to people fleeing Somalia* van september 2022, beschikbaar op [https://www.refworld.org/type,COUNTRYPOS,UNHCR,SOM,6308b1844,0.html](https://www.refworld.org/type/COUNTRYPOS,UNHCR,SOM,6308b1844,0.html) of op <https://www.refworld.org>, de EUAA *Country Guidance: Somalia* van augustus 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidancesomalia-2023> of op <https://euaa.europa.eu/>, het EUAA *Country of Origin Information Report: Somalia Security Situation* van februari 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_somalia_security_situation_20230222.pdf, de EUAA *Country of Origin Information Query: Somalia – Security situation update* van 17 mei 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_04_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Somalia_Security_Situation.pdf, en de COI *Focus Somalië: Overzicht Veiligheidsincidenten* van 21 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_overzicht_veiligheidsincidenten_20231221.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, in rekening genomen.

UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er tevens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit “conflict-affected areas” afhankelijk van de individuele omstandigheden nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden.

In de voormelde EUAA *Country Guidance: Somalia* wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA *Country Guidance: Somalia* wordt erop gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Somalië verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per regio rekening moet worden gehouden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) het aantal burgerslachtoffers; (v) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een bepaald gebied; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict een bepaald gebied ontvluchten. De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Somalië die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie supra).

Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de herkomstregio, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit voornoemde informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. Confrontaties tussen enerzijds de gewapende groepering al-Shabaab (AS), die vooral plattelandsgebieden in het centrum en het zuiden van het land controleert, en anderzijds de nationale en

internationale veiligheidstroepen, blijven de belangrijkste bron van het gewapend conflict. De federale regering van Somalië, de federale lidstaten, clanmilities (de Macawiisley) en andere internationale actoren zoals Ethiopië, Kenia, de Verenigde Staten en ATMIS zijn in verschillende mate betrokken in het conflict tegen al-Shabaab. De president, Hassan Sheikh Mohamud, duidde na zijn verkiezing in mei 2022 de nationale veiligheid en de strijd tegen al-Shabaab aan als topprioriteit. De regeringstroepen en hun bondgenoten startten in de tweede helft van 2022 een militair offensief in de deelstaten Hirshabelle en vervolgens Galmudug. Al-Shabaab hergroepeerde zich in de regio's Benadir en Lower Shabelle en antwoordde met terreuraanvallen. Voornoemde twee regio's, waar al-Shabaab zich bleef richten op personen die (vermeende) banden hebben met de regering, werden het zwaarst getroffen door aanvallen van de groepering in stedelijke centra in het land. Het bleek moeilijk voor de veiligheidstroepen om heroverd gebied in handen te houden. ACLED meldde in een veiligheidsanalyse van april 2023 dat, terwijl de regeringstroepen zich concentreerden op hun antiterreuroperaties in Galmudug die in januari 2023 van start gingen, al-Shabaab zich concentreerde op het heroveren van gebieden in de deelstaat Hirshabelle. De tweede fase van het militair offensief die begin augustus 2023 officieel van start ging en zou uitbreiden naar de zuidelijke deelstaten South West en Jubaland, legt zijn focus opnieuw op de deelstaten Hirshabelle en Galmudug. Al-Shabaab beantwoordt het offensief op verschillende manieren: door het voeren van zware gevechten tegen de regeringstroepen en de clanmilities en terreuraanvallen tegen de troepen en instanties, het onderhandelen met clanouderen om de steun te consolideren of te herwinnen en door terreurgeweld gericht tegen lokale vertegenwoordigers van de staat als vergeldings- en afschrikkingsmiddel. Een andere belangrijke bron van conflict in de Somalische maatschappij wordt gevormd door clanrivaliteit en concurrentie om politieke macht en schaarse middelen. Uit voornoemde landeninformatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict regionaal verschillend zijn.

Er dient aldus niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in de regio Hiraan te worden beoordeeld.

Hiraan wordt in de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023 beschouwd als een regio waar de "loutere aanwezigheid" ontoereikend is om een reëel risico vast te stellen op basis van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet maar waar het willekeurig geweld een hoog niveau bereikt en er dus een lager niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar Hiraan een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de regio Hiraan is een gebied waar volgens EUAA willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

De regio Hiraan vormt samen met de regio Middle Shabelle de deelstaat Hirshabelle. Hiraan is één van de bolwerken van al-Shabaab. Al-Shabaab controleerde grote delen van de landelijke gebieden en belangrijke aanvoerroutes. Echter, sinds het begin van het militair offensief van de regeringstroepen en hun bondgenoten in de zomer van 2022 is de controle van al-Shabaab in beweging. Er vonden confrontaties plaats tussen al-Shabaabstrijders, het nationale leger en ATMIS. Het Somalische leger voerde ook operaties uit tegen al-Shabaab samen met lokale clanmilities (de Macawiisley). De regering zou eind september 2022 in een tijdspanne van drie weken de controle over 40 nederzettingen in de regio Hiraan herwonnen hebben, hoewel in oktober 2022 gemeld werd dat geen van hen grote steden waren en dat al-Shabaab sindsdien de controle over sommige van deze gebieden had herwonnen. Hiraan wordt tevens gekenmerkt door clanconflicten.

In een rapport van Integrated Food Security Phase Classification (IPC) van december 2022 werd de bevolking van Hiraan geschat op 420.060 inwoners. Officiële cijfers over incidenten en (burger)slachtoffers in Somalië zijn niet beschikbaar. ACLED registreert tussen januari 2023 en november 2023 207 geweldsincidenten in de regio, waaronder vooral battles (104). Het betreffen voornamelijk aanvallen van al-Shabaab op de aanwezige nationale en internationale strijdkrachten, de regionale politie en clanmilities, militaire operaties van het Somalische leger, soms met de hulp van de Hawadle-clanmilities, tegen al-Shabaab en aanvallen van de Hawadleclan tegen al-Shabaab. ACLED tekent ook enkele gevallen op van gevechten tussen troepen van het nationale leger en interclangeweld. De 406 dodelijke slachtoffers zijn voornamelijk soldaten, politieagenten, clanmilitieleden en AS-strijders die omkomen tijdens militaire operaties of clanconflicten. ACLED noteert ook burgerdoden door dit geweld. In de categorie explosions/remote violence telt ACLED 57 incidenten, waarbij al-Shabaab vooral aanvallen pleegt tegen nationale en internationale strijdkrachten, Hawadle-clanmilities en burgers. Al-Shabaab gebruikt hiervoor IED's, handgranaten, morteraanvallen, autobommen en voert vijf zelfmoordaanslagen uit. De overige incidenten zijn vooral operaties tegen al-Shabaab uitgevoerd door het nationale leger, luchtaanvallen door het US AFRICOM en het Turkse leger in Somalië (TURKSOM). Er worden 95 burgerdoden geregistreerd voor dit type van geweld, vooral door de zelfmoordaanslagen van al-Shabaab. Bij incidenten van gericht geweld tegen burgers (violence against civilians) noteert ACLED 46 incidenten. Al-Shabaab is in 15 van de 46 incidenten de actor. De groepering ontvoert onder andere boeren en herders van de Hawadleclan als wraakactie en doodt burgers waaronder een koranleerling en zakenman. Daarnaast noteert ACLED 25 incidenten van clangeweld

door verschillende clanmilities tegen burgers behorende tot andere clans. Bijna alle intern ontheemden die vluchtten omwille van overstromingen en in mindere mate omwille van droogte en conflict/onveiligheid, hervestigen zich binnen de regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is, gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie, tot de conclusie gekomen dat er niet kan worden gesteld dat de veiligheidssituatie in de regio Hiraan sinds de publicatie van de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, zodanig is gewijzigd dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de regio Hiraan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Hiraan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Hiraan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In wat een enig middel blijkt te zijn voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, “48”, 48/6 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 17 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens meent hij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Verzoeker haalt artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet aan en meent dat de adjunct-commissaris *in casu* heeft nagelaten om, rekening houdend met zijn specifieke profiel, een grondige analyse uit te voeren van de relevante informatie die door hem werd voorgelegd.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing op grond waarvan geen geloof wordt gehecht aan zijn relaas en is van oordeel dat hem het voordeel van de twijfel moet worden gegeven.

Hij is in tegenstelling tot de adjunct-commissaris van mening dat hij bijzondere procedurele noden heeft als gevolg van zijn niet-opgeleide profiel en stelt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) *“rekening had moeten houden met haar laaggeschoolde profiel bij het stellen van de vragen en het beoordelen van haar antwoorden, quod non”*. Verzoeker is immers van mening dat zijn profiel een aantal van zijn tekortkomingen en fouten kan verklaren.

Voorts gaat verzoeker in op de door hem neergelegde documenten aangaande zijn verwondingen, en stelt hij dat deze solide bewijs vormen voor de asielmotieven die hij aanvoert. Hij betoogt dat een arts goed onderbouwde conclusies kan trekken over de oorzaak van de opgelopen verwondingen en op basis van de ernst, de locatie en de waargenomen symptomen een *“geloofwaardige link (kan) leggen tussen de verwondingen en de door de patiënt beschreven omstandigheden”*. Hoewel absolute nauwkeurigheid van de omstandigheden niet kan worden gegarandeerd, werpen medische observaties, ondersteund door fotografisch bewijs, belangrijk licht op de werkelijkheid van de feiten, aldus verzoeker. De foto's van zijn verwondingen in combinatie met de medische rapporten, versterken dan ook de geloofwaardigheid van zijn verhaal en maken het mogelijk met grote zekerheid te bepalen waar, wanneer en hoe deze verwondingen zijn opgelopen, zo stelt verzoeker.

Verzoeker stelt verder dat de *protection officer* hem diende te confronteren *“met deze tegenstrijdigheid”*. Door dit na te laten, heeft hij de verplichting geschonden die op hem rust krachtens artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, aldus verzoeker. Verzoeker stelt te willen bevestigen *“dat hij nooit iets dergelijks had gezegd in Griekenland”* en meent dat indien hij met deze tegenstrijdigheid zou zijn geconfronteerd, hij *“dit probleem (had) kunnen uitleggen tijdens zijn hoorzitting met het CGVS”*. Verzoeker verzoekt verder om het voordeel van de twijfel, *“gezien het gebrek aan confrontatie en de ontvangst van de aantekeningen van de hoorzitting van het CGVS”*.

Aangaande het Ethiopisch paspoort legt verzoeker uit dat het de smokkelaar was die zijn handtekening imiteerde om het paspoort te verkrijgen en alle procedures uit te voeren. Hij stelt dat de smokkelaar elke stap geheim hield, en dat hij zich enkel herinnert dat *“de smokkelaar hem vroeg om zijn handtekening op een blanco pagina te zetten, zogenaamd om deze te observeren en te kopiëren”*. Verzoeker wijst erop dat hij in het bezit is van een Somalisch paspoort dat is afgegeven door de Somalische ambassade in België, wat zijn Somalische nationaliteit bevestigt. Het bezit van een legitiem paspoort van de Somalische ambassade onderstreept de waarheid van zijn afkomst en versterkt de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn nationaliteit, zo meent verzoeker.

Wat betreft zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) meent verzoeker dat *“de enorme impact van de extreme stress en het trauma dat de verzoeker heeft ondergaan”* erkend moet worden. Door te vluchten voor ernstige bedreigingen en dreigende gevaren, is hij in een staat van traumatische stress beland, wat de nauwkeurigheid van zijn geheugen heeft kunnen beïnvloeden, zo betoogt verzoeker. Verzoeker benadrukt verder de ongunstige omstandigheden waarin zijn gesprek bij de DVZ heeft plaatsgevonden, en stelt dat de druk om de feiten kort samen te vatten een rol heeft gespeeld. Daarnaast stelt hij op dat moment nog geen advocaat ontmoet te hebben, waardoor hij de noodzaak om zo precies mogelijk te zijn, om aandacht te besteden aan wat er in de vragenlijst werd geschreven en om alle relevante aspecten van zijn aanvraag beknopt voor te leggen, niet begreep. Ondanks de vastgestelde omissie, stelt verzoeker zijn verklaringen afgelegd bij het CGVS, die volgens hem *“helemaal niet in strijd zijn met die van de Dienst Vreemdelingenzaken, maar slechts samengevat zijn”*, te handhaven.

Met betrekking tot zijn verklaringen aangaande de telefoontjes en sms'jes van Al-Shabaab voert verzoeker aan dat hij niet heeft gezegd dat hij twee verschillende sms'en van Al-Shabaab ontvangen heeft, maar wel twee keer hetzelfde bericht. Verzoeker denkt dat het om een vertaalfout gaat. Wat betreft de chronologie stelt verzoeker een oproep voor en een oproep na de schotwond ontvangen te hebben en vervolgens, nadat hij zijn werk hervat had, nog drie oproepen gekregen te hebben. Daarna stelt verzoeker een klacht ingediend te hebben, en twee keer hetzelfde bericht van een onbekend nummer ontvangen te hebben. Verzoeker meent dat de *protection officer* in dit kader artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 had moeten toepassen, waardoor verzoeker in de mogelijkheid zou geweest zijn deze tegenstrijdigheid uit te leggen. Wat betreft de inhoud van de telefoongesprekken met Al-Shabaab wijst verzoeker erop dat hij de telefoongesprekken bijna drie jaar geleden heeft ontvangen en dat hij veel traumatische gebeurtenissen heeft meegemaakt die een aanzienlijke invloed op zijn geheugen hebben gehad. Toch bevestigt verzoeker dat de telefoongesprekken altijd kort waren en steeds over dezelfde onderwerpen gingen, waarbij hij toelicht dat hij in elk van deze gesprekken als ongelovige werd behandeld en hij werd opgedragen zijn activiteiten te staken.

Verzoeker verwijst verder naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en stelt dat *“het feit dat verzoekster in het verleden reeds werd vervolgd leidt tot het vermoeden dat verzoeker in geval van terugkeer opnieuw zal worden vervolgd, en keert de bewijslast om”*. Verzoeker meent dat de adjunct-commissaris *in casu* niet heeft

aangetoond “dat er geen risico meer bestaat dat deze vervolgingen in geval van terugkeer opnieuw zullen gebeuren, of dat verzoeker toegang aan effectieve bescherming van de overheden zal hebben”.

Voorts gaat verzoeker in op zijn vermeende nood aan subsidiaire bescherming “op basis van de veiligheidssituatie van de regio van de verzoeker”. Verzoeker gaat in op de geweldsincidenten die ACLED registreerde in 2023 in de regio en stelt dat dit voornamelijk aanvallen zijn van Al-Shabaab op de aanwezige nationale en internationale strijdkrachten, maar ACLED ook enkele gevallen van gevechten tussen troepen van het nationale leger en van interclangeweld optekende. Er is ook sprake van geweld tegen burgers, door zelfmoordaanslagen van Al-Shabaab, door gericht geweld tegen burgers of door clangeweld, zo stelt verzoeker.

Verder gaat verzoeker in op de eventuele toekenning van subsidiaire bescherming op basis van de veiligheidssituatie in Mogadishu. Hij stelt in dit verband dat de adjunct-commissaris zich baseert op de COI Focus “Somalië: veiligheidssituatie in Mogadishu” van 21 april 2020 en het UNHCR-rapport “Position on Returns to Southern and Central Somalia (update)” van mei 2016 om te concluderen dat hij in Mogadishu veilig kan wonen. Verzoeker stelt dat de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing uitgaat van een gedeeltelijke of verkeerde lezing van deze documenten en de beschikbare informatie, en stelt dat hieruit niet blijkt dat Mogadishu nu een veilige stad is, doch dat er nog veel leden van Al-Shabaab aanslagen plegen in Mogadishu. Verzoeker betoogt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld gepleegd door Al-Shabaab als willekeurig kan worden beoordeeld, ook in Mogadishu, en gaat uitgebreid in op de veiligheids- en humanitaire situatie in Mogadishu.

Verzoeker vraagt in hoofddorde hem te erkennen als vluchteling, in onderschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het CGVS terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

3.1.2. In de inventaris wordt verwezen naar volgende nieuwe stavingstukken:

- EASO « Country of Origin Information Report Somalia Security situation », december 2017 (beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/publications/coi-somalia-dec2017lr.pdf>) ;
- Ministerie van Buitenlandse Zaken, “Country of Origin Information Report on South and Central Somalia”, March 2019 (beschikbaar op <https://coi.easo.europa.eu/administration/netherlands/PLib/COISomaliaMarch2019.pdf>) ;
- UK Home Office, “Country Policy and Information Note Somalia (South and Central): Security and humanitarian situation”, November 2020 (beschikbaar op https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/933801/Somalia-Sec_Hmtn_Sitn_-_CPIN_-_v5.0e.pdf) ;
- Amnesty International, “Somalia – 2019”, (beschikbaar op <https://www.ecoi.net/en/document/2028288.html>) ;
- HRW, “World Report 2020 – Somalia”, 14.01.2020 (beschikbaar op <https://www.ecoi.net/en/document/2022682.html>) ;
- USDOS, “Country Report on Human Rights Practices 2019 – Somalia”, 11.03.2020 (beschikbaar op <https://www.ecoi.net/en/document/2026344.html>) ;
- UN Security Council, “Situation in Somalia, Report of the Secretary-General”, 13.08.2020, S/2020/798 (beschikbaar op: <https://www.ecoi.net/en/document/2036555.html>) ;
- Radio France international, “Somalia: At Least Five Killed in Shabaab Raid On Mogadishu Hotel”, 01.02.2021 (beschikbaar op: <https://allafrica.com/stories/202102010583.html>) ;
- GardaWorld, “Somalia: IED blast reported in Mogadishu’s Abdi Aziz district”, 28.11.2020 (beschikbaar op <https://www.garda.com/fr/crisis24/alertes-de-securite/404671/somalia-ied-blast-reported-in-mogadishu-abdi-aziz-district-november-28>) ;
- Garda World, “Somalia: Emerging reports of explosion in Mogadishu”, 28.11.2020 (beschikbaar op <https://www.garda.com/fr/crisis24/alertes-de-securite/404371/somalia-emerging-reports-of-explosion-in-mogadishu-november-27>) ;
- Critical Threats, “Gulf of Aden Security Review”, 20.11.2020 (beschikbaar op <https://www.criticalthreats.org/briefs/gulf-of-aden-security-review>) ;
- Al Arabiya, “Five killed in Mogadishu restaurant suicide attack, say Somali police”, 17.11.2020 (beschikbaar op <https://english.alarabiya.net/en/News/middle-east/2020/11/17/Five-killed-in-Mogadishu-restaurant-suicide-attack-say-Somali-police>) ;
- VoAfrrique, « Trois morts dans un attentat suicide à Mogadiscio », 09.09.2020 (beschikbaar op <https://www.voafrique.com/a/trois-tu%C3%A9s-dans-un-attentat-suicide-dans-un-restaurant-de-mogadiscio/5577031.html>) ;
- Al-Jazeera, “Several killed in suicide bombing outside mosque in Somalia”, 11.09.2020, (beschikbaar op <https://www.aljazeera.com/news/2020/09/11/several-killed-in-suicide-bombing-outside-mosque-in-somalia/>) ;

- BBC, "Mogadishu attack: Somali troops end deadly siege at Elite Hotel", 17.08.2020 (beschikbaar op <https://www.bbc.com/news/world-africa-53798834>) ;
- AfricaNews, "Somalie: 2 morts dans un attentat", 03.08.2020 (beschikbaar op <https://fr.africanews.com/2020/08/03/somalie-2-morts-dans-un-attentat/>) ;
- Crisis Group, "Tracking Conflict Worldwide", July 2020 (beschikbaar op https://www.crisisgroup.org/crisiswatch/database?location%5B%5D=12&date_range=custom&from_month=07&from_year=2020&to_month=07&to_year=2020) ;
- Libération, « Mogadiscio frappé par un nouvel attentat aveugle » 29.12.2019 (beschikbaar op https://www.liberation.fr/planete/2019/12/29/mogadiscio-frappe-par-un-nouvel-attentat-aveugle_1771302) ;
- UK Home Office, "Country Policy and Information Note Somalia (South and Central): Security and humanitarian situation", November 2020, pp. 53-54 (beschikbaar op https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/933801/Somalia-Sec_Hmtn_Sitn_-_CPIN_-_v5.0e.pdf). AOA, "Somalia: Two attacks leave at least 20 dead and 19 injured in Somalia's Lower Shabelle region", 29 juli 2022, <https://reliefweb.int/report/somalia/two-attacks-leave-least-20-dead-and-19-injured-somalias-lowershabelle-region-27-july>. REUTERS, « Car bombs at busy Somalia market intersection killed at least 100, president says », 31 oktober 2022, <https://www.reuters.com/world/africa/somalia-president-least-100-people-killed-car-bombs-2022-10-30/>
- North Africa Post, "Somalia: scores killed in al-Shabab bomb attack on Mogadishu mayor's office", 23 januari 2023, <https://northyapost.com/64614-somalia-scores-killed-in-al-shabab-bomb-attack-on-mogadishu-mayors-office.html>
- REUTERS, « Somalia's al Shabaab attacks base in town it had lost, kills seven », 20 januari 2023, <https://www.reuters.com/world/africa/somalias-al-shabaab-attacks-base-town-it-recently-lost-kills-least-five-2023-01-20/>
- OCHA, "Somalia: The Cost of Inaction", juli 2022, <https://reliefweb.int/report/somalia/somalia-cost-inactionjuly-2022>.

3.2. Beoordeling

3.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.2.2. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen merkt de Raad vooreerst op dat verzoekers omschrijving van het door hem geschonden geachte artikel "48" van de Vreemdelingenwet klaarblijkelijk onvolledig is, waardoor het voor de Raad niet duidelijk is welke bepaling van de Vreemdelingenwet hij precies bedoelt. Verder voert verzoeker de schending aan van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepaling geschonden acht. De Raad wijst er bovendien nog op dat artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 bij artikel 16 van het koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met ingang van 21 juli 2018 werd opgeheven. Voorts voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, doch laat hij na te verduidelijken op welke wijze dit artikel, dat het toepassingsgebied van deze wet omschrijft, door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn.

Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.2.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) uit het geheel van de door hem afgelegde verklaringen en voorgelegde stukken duidelijk blijkt dat hij niet heeft voldaan aan de plicht tot medewerking, daar hij informatie achterhoudt over kernelementen van zijn verzoek om internationale bescherming zoals zijn identiteit, nationaliteit(en) en recente levensomstandigheden, omdat (B) er verschillende tegenstrijdigheden vastgesteld worden in zijn relaas, nu (i) hij bij de DVZ de redenen van zijn vertrek aanzienlijk anders heeft voorgesteld, (ii) zijn verklaringen rond de telefoongesprekken en sms'en zodanig veel inconsistenties en problemen met de tijdlijn bevatten, dat hieraan geen geloof kan worden gehecht, (iii) hij niet consistent is over de periode dat hij in Mogadishu verbleef en (iv) zijn snelle en vrijwillige terugkeer naar Buloburde na zijn ontslag uit het ziekenhuis en zijn bewering dat hij opnieuw aan de slag ging in dezelfde hoedanigheid omdat er geen ander werk was, in ernstige mate zijn beweerde vrees relativeren, omdat (C) de door hem voorgelegde documenten deze appreciatie niet kunnen wijzigen en omdat (D) er niet kan worden gesteld dat de veiligheidssituatie in de regio Hiraan sinds de publicatie van de “Country Guidance: Somalia” van EUAA van augustus 2023 zodanig is gewijzigd dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Hiraan. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart niet terug te kunnen keren naar zijn land van herkomst, Somalië, uit vrees gedood te worden door Al-Shabaab. Verzoeker zou beroepshalve stenen en zand vervoerd hebben, toen hij op een gegeven dag in 2019 gebeld werd en er tegen hem gezegd werd dat hij moest stoppen met deze activiteiten. Wat later zou verzoeker, toen hij op weg was met zijn vrachtwagen, plots een motorfiets gezien hebben die de weg blokkeerde. Verzoeker zou naar zijn collega achter hem gebeld hebben, die op zijn beurt naar de Djiboutiaanse troepen gebeld zou hebben. De mannen zouden verzoeker en zijn collega's uit hun auto's gehaald hebben, hen vastgebonden hebben en hun auto's in brand gestoken hebben. Verzoeker en zijn collega's zouden wat verder geblinddoekt onder een boom geplaatst zijn. Toen de Djiboutiaanse troepen arriveerden, zouden de mannen weggevlucht zijn. Zij zouden vanop afstand op verzoeker en zijn collega's geschoten hebben, waarbij een van verzoekers collega's overleden zou zijn en verzoeker gewond geraakt zou zijn. Vervolgens zou verzoeker naar het ziekenhuis van Mogadishu gegaan zijn en nadien nog anderhalf jaar thuis gebleven zijn om van zijn verwondingen te herstellen. Nadat hij hersteld was, zou verzoeker terug als chauffeur gaan werken zijn. Na zes à zeven maanden zou er hem gezegd zijn dat hij gedood zou worden. Drie dagen later zou een jongen op een motor een schot gelost hebben op verzoeker. Verzoeker zou verder

gereden zijn en naar het politiekantoor gegaan zijn om hen hierover in te lichten. Toen hij terug naar huis ging, zou verzoeker een sms van zijn belagers gekregen hebben waarin stond dat zij wisten dat verzoeker een klacht tegen hen had ingediend. Vervolgens zou verzoeker opgebeld zijn door een anoniem nummer. Verzoeker zou hierna naar Mogadishu zijn gevlucht, waar hij zeven dagen in het huis van zijn oom zou hebben verbleven alvorens Somalië op 8 april 2022 te verlaten.

De Raad is na grondige lezing van het administratief dossier in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt.

Vooreerst wijst de Raad erop dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. De verzoeker om internationale bescherming is overeenkomstig artikel 51, eerste lid van de Vreemdelingenwet vanaf het doen van zijn verzoek om internationale bescherming verplicht om mee te werken met de bevoegde overheden om zijn identiteit en andere elementen ter staving van zijn verzoek vast te stellen. Hij dient daarbij, gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van de verzoeker om internationale bescherming dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van hem overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid en artikel 51, eerste lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. *In casu* blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker bij aanvang van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS op 7 juni 2024 uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht en op het feit dat het, voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming, van uitermate groot belang is dat hij zicht biedt op zijn nationaliteit, achtergrond en plaatsen en omstandigheden van eerder verblijf vóór zijn komst naar België (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2-3).

De Raad is na lezing van het administratief dossier in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat verzoeker, in weerwil van de medewerkingsplicht die op hem rust, informatie achterhoudt over kernelementen van zijn verzoek om internationale bescherming, zoals zijn identiteit en nationaliteit. Dit wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt toegelicht:

"Er moet namelijk vastgesteld worden dat u weigert om informatie te delen met het CGVS. Dit blijkt uit het feit dat uw relaas tegenstrijdig is met de beschikbare informatie uit derde landen. Uw vingerafdrukken leverden een hit op in de visumdatabase VIS (zie het document met de visumhit in het administratieve dossier van Dienst Vreemdelingenzaken). Uit de databank blijkt dat u bij de Duitse instanties een Schengenvisum heeft aangevraagd, gebruik makend van een Ethiopisch paspoort waarop staat dat u de Ethiopische nationaliteit heeft. Ondanks het feit dat u in het begin van het interview erop gewezen wordt dat het uw verantwoordelijkheid is om de waarheid te delen (CGVS, p. 2-3), en dat het CGVS er u later nog meerdere malen op wijst (CGVS, p. 13), verklaart u toch dat u nooit een paspoort (CGVS, p. 5) noch enig visum heeft gehad (CGVS, p. 5), en bevestigt u dit later nog eens (CGVS, p. 13). Nadat het CGVS u confronteert met het feit dat uit de beschikbare informatie duidelijk blijkt dat u een visumaanvraag hebt gedaan als Ethiopiër, probeert u er een uitleg aan te geven door te zeggen dat het misschien de smokkelaar was die er één regelde, aangezien hij een foto van u had genomen (CGVS, p. 13). Vervolgens werd u erop gewezen dat Schengenvisa vingerafdrukken vereisen. Hierop antwoordt u dan dat uw smokkelaar u "ergens" naartoe heeft gebracht, niet alleen om een foto van u te nemen, maar plots ook om uw vingerafdrukken te nemen (CGVS, p. 13). Desgevraagd preciseert u nog dat u daarvoor naar Hamr (Mogadishu) bent gegaan (CGVS, p. 13). Iemand die voor het eerst een Schengenvisum aanvraagt, moet evenwel zich evenwel persoonlijk naar een ambassade of consulaat begeven (zie de informatie die werd toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier), waarvan het personeel is opgeleid om fraude te detecteren en te bestrijden. Het idee dat u zonder u het besefte een Schengenvisum zou hebben aangevraagd onder een andere identiteit en nationaliteit valt daarom eigenlijk niet ernstig te nemen. Het CGVS kan hier niet anders dan besluiten dat u informatie achterhoudt over kernelementen van uw verzoek om internationale bescherming zoals uw identiteit, nationaliteit(en), en uw recente levensomstandigheden."

Verzoeker kan niet overtuigen waar hij in zijn verzoekschrift (*post factum*) uitlegt dat de smokkelaar zijn handtekening imiteerde om het paspoort te verkrijgen en hij zich enkel herinnert dat de smokkelaar hem vroeg om zijn handtekening op een blanco pagina te zetten. De Raad merkt op dat waar verzoeker initieel

zonder meer ontkende ooit een visum of een ander paspoort te hebben gehad dan het door hem voorgelegde Somalische paspoort, hij na confrontatie met de informatie over zijn visumaanvraag met een Ethiopisch paspoort bij de Duitse autoriteiten oppert dat de smokkelaar dit misschien regelde, aangezien hij een foto van verzoeker nam, om vervolgens, na confrontatie met het feit dat zijn vingerafdrukken nodig zijn te repliceren dat de smokkelaar hem ergens naartoe heeft gebracht om zijn vingerafdrukken en een foto te geven (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5, 13). Aldus blijkt verzoeker zijn verklaringen te wijzigen naarmate hij geconfronteerd wordt met tegenstrijdige informatie waarover het CGVS beschikt. Door met zijn betoog in voorliggend verzoekschrift nóg een andere uitleg te geven omtrent zijn Ethiopisch paspoort en de aanvraag van zijn visum, bevestigt verzoeker slechts het steeds wisselende karakter van zijn verklaringen, waarvan de laatste versie nog steeds niet toelaat te begrijpen hoe de smokkelaar voor verzoeker een Schengenvisum kon bekomen, gelet op de informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt iemand die voor het eerst een Schengenvisum aanvraagt zich persoonlijk naar een ambassade of consulaat dient te begeven (AD, stuk 6, 'Landeninformatie', nr. 2). Verzoeker kan dan ook niet overtuigen dat hij een Schengenvisum zou aangevraagd hebben onder een andere identiteit en nationaliteit zonder dat hij dit beseft. Waar op zich niet wordt betwist dat verzoeker mogelijk valse documenten heeft gebruikt om Somalië uit te reizen, mag van hem wel worden verwacht dat hij hierover duidelijke en coherente verklaringen aflegt, *quod non*.

Waar verzoeker erop wijst dat hij in het bezit is van een Somalisch paspoort, wat volgens hem de "*waarheid van zijn afkomst*" onderstreept en de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn nationaliteit versterkt, gaat hij eraan voorbij dat het gegeven dat hij ter staving van zijn Somalische nationaliteit een Somalisch paspoort voorlegt niet wegneemt dat hij mogelijk nog (een) andere nationaliteit(en) heeft, doch deze verborgen houdt voor de asielinstanties. Evenmin werpt het voorgelegde paspoort enig licht op verzoekers verblijfplaatsen en levensomstandigheden voor zijn komst naar België. De adjunct-commissaris wijst er in de bestreden beslissing verder terecht op dat aan Somalische identiteitsdocumenten maar weinig bewijswaarde kan worden gehecht, aangezien uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat er in Somalië geen betrouwbaar bevolkingsregister bestaat en corruptie er welig tiert (AD, stuk 6, 'Landeninformatie', nr. 1).

Verzoekers betoog is bijgevolg niet afdoend om de pertinente analyse van de adjunct-commissaris, waarbij terecht wordt vastgesteld dat verzoeker informatie achterhoudt over zijn identiteit, nationaliteit en eerdere verblijfplaatsen, te weerleggen of te ontkrachten.

Vervolgens stelt de adjunct-commissaris op goede gronden vast dat verzoeker de redenen van zijn vertrek in zijn opeenvolgende verklaringen bij de DVZ en het CGVS aanzienlijk anders heeft voorgesteld. Dit wordt als volgt in de bestreden beslissing uiteengezet:

"Er dient opgemerkt te worden dat u bij Dienst Vreemdelingenzaken de redenen van uw vertrek aanzienlijk anders heeft voorgesteld. U vertelt in uw interview met het CGVS namelijk dat u beschoten werd door een jongeman in 2022, en dat u daarna besloten heeft om te vertrekken (CGVS, p. 22,23). Dit is dus de directe aanleiding voor uw vertrek, en toch vermeldde u dit niet bij Dienst Vreemdelingenzaken. U hierop gewezen, probeert u de verantwoordelijkheid hiervoor bij de tolk bij Dienst Vreemdelingenzaken te leggen (CGVS, p. 23). Dat u daar de kans niet gekregen zou hebben om uw kern van uw vluchtreden te vertellen kan het CGVS niet aanvaarden, aangezien er u in het begin van het interview op het CGVS gevraagd werd of uw eerste interview bij Dienst Vreemdelingenzaken al dan niet goed verlopen was, of u toen een goede samenvatting van uw problemen had kunnen geven, en tenslotte ook nog of u nog opmerkingen had voordat er aan het tweede interview begonnen zou worden (CGVS, p. 3). Bij geen van deze vragen brengt u naar boven dat u het belangrijkste deel van uw relaas niet had kunnen vertellen. Het CGVS plaatst bijgevolg vraagtekens naast deze laattijdige toevoeging aan uw relaas."

De Raad wijst erop dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door in zijn verzoekschrift te volharden in de verklaringen die hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft afgelegd, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Waar verzoeker in dit kader tevens betoogt dat het onderhoud bij de DVZ in ongunstige omstandigheden plaatsvond, gekenmerkt door lawaai, haast en het ontbreken van de mogelijkheid om zijn verklaringen te herlezen, evenals de druk om de feiten beknopt samen te vatten, beperkt hij zich tot een algemene kritiek zonder *in concreto* aan te tonen dat de door hem aangehaalde problemen zich *in casu* daadwerkelijk hebben voorgedaan. In zoverre hij erop wijst dat het interview bij de DVZ plaatsvond zonder de aanwezigheid van een advocaat, merkt de Raad op dat verzoeker niet toelicht hoe de afwezigheid van een advocaat tijdens het interview bij de DVZ hem zou hebben verhinderd de kernelementen van zijn persoonlijk relaas op zelfstandige en coherente wijze uiteen te zetten. Blijkens de in het administratief dossier aanwezige vragenlijst werd het betrokken verslag aan verzoeker voorgelezen in het Somalisch en vervolgens door hem voor akkoord ondertekend. Zodoende heeft verzoeker uitdrukkelijk bevestigd dat de in het verslag opgenomen verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. De omstandigheid dat verzoeker bij de DVZ gevraagd werd kort op de aan hem gestelde vragen te antwoorden, doch de

belangrijkste punten mee te geven, doet niets af aan zijn verplichting om correcte en coherente verklaringen af te leggen. Wanneer hem aan het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd werd hoe het gesprek bij de DVZ verliep, antwoordde verzoeker dat dit goed verliep, hij een goede samenvatting van zijn problemen heeft kunnen geven en hij geen opmerkingen heeft (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). Het is derhalve niet ernstig dat verzoeker thans suggereert dat de *in casu* vastgestelde omissies in zijn verklaringen te wijten zouden zijn aan de omstandigheden waarin het interview bij de DVZ zou zijn verlopen. In dit verband dient er nog op gewezen dat de ambtenaren van de DVZ onpartijdig zijn en er geen persoonlijk belang bij hebben de verklaringen van verzoekers om internationale bescherming onjuist weer te geven. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Waar verzoeker aanvoert dat hij *"in een staat van traumatische stress (is) beland, wat onvermijdelijk de nauwkeurigheid van zijn geheugen heeft kunnen beïnvloeden"*, merkt de Raad op dat uit de stukken in het administratief dossier evenwel niet blijkt dat verzoeker door deze vermeende traumatische ervaringen, die hij op generlei wijze staft, verhinderd werd om volwaardige verklaringen af te leggen en zijn relaas uiteen te zetten. Bovendien heeft verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS niet aangehaald dat van hem omwille deze vermeende traumatische ervaringen geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht.

Verder stelt de adjunct-commissaris terecht vast dat er geen geloof kan worden gehecht aan de telefoongesprekken en sms'en die verzoeker ontvangen zou hebben omwille van zijn inconsistente en vage verklaringen hierover, wat in de bestreden beslissing als volgt wordt toegelicht:

"De verklaringen rond uw telefoontjes blijken zodanig veel inconsistenties en problemen met de tijdlijn te bevatten dat ze niet meer serieus te nemen vallen.

- *U bent ten eerste al niet in staat om te vertellen hoeveel keer u gebeld werd door Al Shabaab, en hoeveel sms'jes u ontving. Wanneer u namelijk gevraagd wordt om precies te duiden hoeveel keer u door Al Shabaab gebeld werd, en hoeveel sms'en u ontvangen had, antwoordt u dat u vijf keer gebeld werd, en één sms'je ontvangen had (CGVS, p. 25). Wanneer u later gevraagd wordt hoeveel sms'en u ontving van Al Shabaab, verklaart u echter dat u er twee ontvangen had (CGVS, p. 26). In uw interview bij Dienst Vreemdelingenzaken vermeldt u ook slechts de eerste twee van de vijf telefoongesprekjes, en niet de laatste drie, wat toch wel merkwaardig is, aangezien u beweert dat u pas na het laatste telefoongesprek besloten had om te vertrekken (CGVS, p. 25-26). Dat u zo een belangrijke gebeurtenis zou vergeten vertellen, lijkt nogal onwaarschijnlijk. Uw verklaringen over het aantal sms'jes en telefoongesprekjes varieert dus voortdurend.*

- *Dat u tegenstrijdigheden vertelt over deze sms'en, moet verder ook blijken uit het feit dat u de tijdlijn ook volledig door elkaar slaat. U vertelt tijdens uw relaas dat u in de auto beschoten werd door een jongen, dat u vervolgens naar het politiekantoor ging, en dat u dan thuis een sms ontving met de boodschap dat u een lijkwade moest kopen (CGVS, p. 22). Wanneer u later gevraagd wordt of het tweede sms'je voor of na de beschieting was verstuurd, beweert u dat de tweede sms dateert van vóór de beschieting (CGVS, p. 26-27). U maakt zoveel verschillende beweringen rond de sms'jes en de telefoontjes, dat ze absoluut niet meer serieus te nemen vallen.*

- *Terwijl u in bovenstaand voorbeeld de tijdlijn door elkaar slaagt en wijzigt, moet hier blijken dat u op een ander moment in uw verklaringen een tijdlijn weergeeft die onmogelijk is. U verklaart in uw relaas dat u drie dagen voordat u werd beschoten door de jongen, een eerste sms ontving met de boodschap dat ze u zouden doden. U had dit sms'je aan de politie gemeld (CGVS, p. 22,25). Het voorlaatste telefoongesprekje dat u had, moet na deze sms geweest zijn, want ze belden u om te zeggen dat ze gefrustreerd waren dat u naar de politie was getrokken met de sms (CGVS, p. 24). U beweert ook dat dit voorlaatste telefoongesprek dat u had nog vóór de schietpartij was (CGVS, p. 25). U verklaart ook dat u na deze beschieting meteen naar de eigenaar van de auto ging en vervolgens naar de politie ging, en dat u dan naar huis ging (CGVS, p. 22). U sliep, en de volgende namiddag werd u voor de laatste keer gebeld (CGVS, p. 26). Tussen de eerste sms en de laatste telefoontje zaten dus vier dagen. En toch beweert u aanvankelijk dat er tussen het voorlaatste telefoontje, dat nochtans ná de eerste sms plaatsvond, meer dan tien dagen zaten (CGVS, p. 24).*

- *Naast het gegeven dat u de tijdlijn van de telefoontjes en sms'jes voortdurend lijkt te wijzigen, alsook het aantal van de telefoontjes en van de sms'jes, weet u ook bijster weinig te vertellen over de inhoud van de telefoongesprekken. Wanneer u gevraagd wordt om te vertellen wat de inhoud van de telefoongesprekjes betrof, blijft u heel erg aan de oppervlakte. Eerst wordt u gevraagd hoe de telefoongesprekken eraan toegingen, en u antwoordt: "Zij noemen die mensen die niet dezelfde ideologie hebben, mensen die voor de overheid werken Murtaf, ongelovigen." (CGVS, p. 22). Omdat het CGVS met dit summiere antwoord onmogelijk een duidelijk beeld kan vormen van de gesprekken, wordt u nogmaals gevraagd of u kan vertellen wat er in elk van de telefoongesprekjes gezegd was geweest. U antwoordt met één zin: "zij denken dat de luchthaven gebruikt werd door ongelovigen, en wij leverden stenen aan de luchthaven, om de wegen of terminal te bouwen." (CGVS, p. 22). Er wordt u nog een derde kans gegeven, met de vraag: "en wat hebben ze concreet allemaal tegen u gezegd?", en wederom antwoordt u zeer beknopt, u vertelt enkel dat ze zeiden dat u moest stoppen met de activiteiten (CGVS, p. 22-23). Er moet vooreerst opgemerkt worden dat dit bijster weinig is dat u weet te vertellen over vijf telefoongesprekken waarin uw leven bedreigd werd. Er wordt u dan nogmaals gevraagd of er andere dingen gezegd werden in het eerste gesprek tegenover het laatste, en u*

vertelt enkel dat er in het eerste gesprekje gezegd werd dat zij weten dat u herbegonnen was met uw werk, en dat zij u sowieso zouden doden. Over het laatste gesprek zegt u enkel dat ze zeiden dat zij wisten dat u naar de politie bent gestapt (CGVS, p. 23). Over elk gesprek weet u dus wederom slechts één zin te vertellen. Er werden u dus vier kansen geboden om iets van klaarheid over de inhoud van deze gesprekken te bieden, en u heeft dat niet gedaan. Het ontbreekt deze hele affaire bovendien aan doorleefde elementen. Zo vertelt u niets over hoe lang deze gesprekken waren, waar u was op het moment dat u gebeld werd, of over of u zelf al dan niet dingen hebt gezegd in deze gesprekken.

- *Naast vaag te zijn en aan de oppervlakte te blijven over de inhoud van de door u beweerde telefoongesprekken, verklaart u ten slotte ook nog eens tegenstrijdigheden over uw perceptie van deze gesprekken. Op het ene moment zegt u dat u na het eerste gesprekje van plan was om te vluchten (CGVS, p. 24), terwijl u op een ander moment zegt dat u na het eerste gesprekje dacht dat er mensen grapjes maakten (CGVS, p. 23), en dat u het eerste gesprekje gewoon genegeerd had (CGVS, p. 25).*
- *Na al deze elementen samengenomen te hebben, besluit het CGVS dat er geen geloof kan gehecht worden aan het relaas rond de telefoongesprekken en sms'en."*

Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij niet gezegd heeft dat hij twee verschillende sms'en heeft gehad, maar wel dat hij twee keer hetzelfde bericht kreeg. De Raad merkt namelijk op dat verzoeker het in zijn spontaan relaas tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS maar over één sms heeft, hij later opnieuw bevestigt een bericht ontvangen te hebben en nadien stelt twee sms'en ontvangen te hebben (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 22, 25 en 26). Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hetzelfde bericht twee keer werd verstuurd nadat hij klacht had ingediend bij de gemeente. Dit zou impliceren dat hij zowel het eerste als het tweede bericht ontving na het incident waarbij hij beschoten werd door een jongen op een motor, dat immers de aanleiding vormde voor het indienen van de klacht. Echter verklaarde verzoeker op het CGVS

dat de eerste sms vóór de beschieting werd verstuurd en de tweede sms nadat zijn belagers te weten waren gekomen dat hij een melding had gedaan. Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoeker initieel verklaart dat hij een sms kreeg waarin hem gezegd hebben dat ze op de hoogte waren van zijn klacht bij de politie, waar hij later verklaart dat ze hem hierover opbelden (*Ibid.*, p. 22 - 26). Dat verzoeker twee verschillende sms'en gekregen zou hebben waarin twee keer dezelfde boodschap stond, doch dit door een vertaalfout niet zo wordt weergegeven in de notities van zijn persoonlijk onderhoud, kan dan ook niet overtuigen.

Waar verzoeker aangaande de chronologie van de gebeurtenissen aanvoert dat hij aanvankelijk twee oproepen van Al-Shabaab ontving, "één voor en één na de schotwond", en dat wanneer hij zijn werk weer had hervat, hij nog drie oproepen ontving, merkt de Raad op dat verzoeker in zijn spontaan relaas tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS geen gewag maakte van een telefoontje na de eerste beschieting en vóór het hervatten van zijn werk en hij verklaarde na het hervatten van zijn werk slechts één keer door zijn belagers gebeld te zijn (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 21-22). Waar hij dan inderdaad nadien verklaart in totaal vijf keer door hen gebeld te zijn, zoals hij ook in zijn verzoekschrift stelt, dient te worden vastgesteld dat zijn huidige bewering dat hij de eerste oproep ontving vóór de beschieting waarbij hij gewond raakte en de tweede oproep daarna niet strookt met zijn verklaringen afgelegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud volgens dewelke hij twee keer werd gebeld voordat hij gewond geraakte en drie keer na het hervatten van zijn werk (*Ibid.*, p. 22-23). Aldus blijft verzoeker in gebreke te verduidelijken wanneer hij welke telefoongesprekken ontvangen heeft en beperkt hij zich ertoe een versie van zijn verklaringen te herhalen. Evenmin kan hij hiermee afbreuk doen aan de pertinente vaststelling van de adjunct-commissaris waar deze vaststelt dat verzoeker geen eenduidige verklaringen aflegt over het tijdsverloop tussen de eerste sms en het laatste telefoontje, en of dit vier dan wel tien dagen geweest zou zijn.

Waar verzoeker hekelt dat de *protection officer* in dit kader artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 had moeten toepassen, wijst de Raad erop dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS, blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoeker wel degelijk geconfronteerd is met tegenstrijdigheden die tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS werden vastgesteld, zowel tussen de verklaringen die hij aflegde gedurende dit onderhoud als tussen zijn opeenvolgende verklaringen bij de DVZ en het CGVS (*Ibid.*, p. 23 en 26). Bovendien wijst de Raad erop dat artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, voorziet dat de commissaris-generaal, in de mate van het mogelijke, de verzoeker om internationale bescherming dient te confronteren met tegenstrijdigheden. In het Verslag aan de Koning bij voormeld koninklijk besluit van 27 juni 2018 kan ook het volgende worden gelezen: "*Het vaststellen van tegenstrijdigheden tijdens het gehoor zelf is echter niet steeds mogelijk. De ambtenaar is daarom niet verplicht om de asielzoeker op te roepen voor een nieuw gehoor ten einde hem te confronteren met tegenstrijdigheden die slechts later aan het licht zijn gekomen. (...) Dit artikel belet de Commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid of op grond van de vaststelling dat een relevant element ter staving van de aanvraag*

ontbreekt en waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd. Voormelde bepaling belet de adjunct-commissaris aldus niet om een beslissing te nemen op grond van tegenstrijdigheden of het ontbreken van een relevant element ter staving van het verzoek waarmee verzoeker niet geconfronteerd werd.

Wat betreft de inhoud van de gesprekken betoogt verzoeker dat de telefoongesprekken altijd kort waren en hij in elk van deze gesprekken als ongelovige werd behandeld en er hem opgedragen werd zijn activiteiten te staken. De Raad herhaalt dat het aan verzoeker toekomt om aan de hand van concrete argumenten en elementen de bovenstaande motieven te weerleggen of te ontkrachten, waartoe hij, door louter zijn verklaringen te herhalen, in gebreke blijft. Waar hij stelt dat hij de telefoongesprekken bijna drie jaar geleden heeft ontvangen en dat hij *“veel traumatische gebeurtenissen meegemaakt (heeft) die een aanzienlijke invloed op zijn geheugen hebben gehad”*, herhaalt de Raad dat uit de stukken in het administratief dossier evenwel niet blijkt dat verzoeker door deze vermeende traumatische ervaringen, die hij op generlei wijze staft, verhinderd werd om volwaardige verklaringen af te leggen en zijn relaas uiteen te zetten. De Raad benadrukt dat van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het relaas, die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land. Daar dergelijke gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed zijn op zijn verdere leven, kunnen zij geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift, zodat hij bij machte zou moeten zijn deze gebeurtenissen, ook in een later stadium, op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten. Het loutere tijdsverloop tussen de telefoongesprekken en het moment waarop hij hierover in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming werd gehoord is niet van aard een afdoende verklaring te bieden voor zijn oppervlakkige verklaringen in dit verband. Verzoeker kan met zijn betoog dan ook geen verdere klaarheid scheppen wat betreft de inhoud van de telefoongesprekken.

Verder merkt de Raad op dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing waarin de adjunct-commissaris vaststelt dat (i) verzoeker niet consistent is over de periode dat hij in Mogadishu verbleef en (ii) zijn snelle en vrijwillige terugkeer naar Buloburde na zijn ontslag uit het ziekenhuis en zijn bewering dat hij opnieuw aan de slag ging in dezelfde hoedanigheid omdat er geen ander werk was, in ernstige mate zijn beweerde vrees relativeren, geheel onverlet laat. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en draagkrachtig en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid gelaten worden, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De door verzoeker neergelegde documenten kunnen voorgaande appreciatie niet wijzigen. Zijn geboorteakte, identiteitsbewijs en in België uitgereikt paspoort hebben geen betrekking op verzoekers vluchtmotieven (AD, stuk 5, ‘Documenten’, nrs. 2, 3 en 6). Aangaande het attest van het ziekenhuis en het attest van de letsels (*Ibid.*, nrs. 1 en 4), stelt de Raad vast dat, zoals verzoeker ook in zijn verzoekschrift aanvoert, een arts vaststellingen kan doen wat betreft de gezondheidstoestand van een patiënt, en een vermoeden kan hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen, doch nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Zoals de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing verder stelt is het zo dat, zelfs indien op basis van de bevindingen van de arts kan worden aangenomen dat de letsels overeenstemmen met een kogelwonde, hieruit onmogelijk kan worden opgemaakt door wie of in welke omstandigheden deze wonde werd toegebracht. Ook uit de foto’s van de verwondingen blijkt niet hoe of in welke omstandigheden verzoeker deze opliep (*Ibid.*, nrs. 5). Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij aangaande deze documenten betoogt dat de foto’s van zijn verwondingen, in combinatie met de medische rapporten het mogelijk maken met grote zekerheid te bepalen waar, wanneer en hoe deze verwondingen zijn opgelopen.

Verzoeker haalt in zijn verzoekschrift op algemene wijze aan dat de adjunct-commissaris rekening had moeten houden met zijn laaggeschoold profiel en is van mening dat zijn profiel een aantal van zijn tekortkomingen en fouten kan verklaren. Het feit dat verzoeker niet naar school ging, doet echter niet af aan de redelijke verwachting dat hij een waarheidsgetrouw en eenduidig beeld kan schetsen van de redenen waarom hij Somalië verlaten heeft, waartoe hij, gelet op het voorgaande in gebreke blijft. Hij toont bovendien niet aan dat laaggeschooldheid zijn verstandelijke vermogens aantast waardoor hij niet in staat zou zijn consistente en correcte verklaringen af te leggen over dermate ingrijpende gebeurtenissen als het verlaten van zijn land van herkomst en de feiten die hieraan vooraf zouden gegaan zijn. Waar hij stelt dat dit een aantal van zijn fouten en tekortkomingen zou kunnen verklaren, licht hij dit niet verder toe, noch verduidelijkt hij over welke fouten en tekortkomingen het *in casu* zou gaan. Verzoeker licht evenmin toe welke steunmaatregelen volgens hem hadden moeten worden genomen. Voorgaand betoog is bijgevolg niet dienstig ter weerlegging van de bovenstaande analyse.

Waar verzoeker andermaal stelt dat de *protection officer* artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 geschonden zou hebben en wenst te bevestigen dat "*hij nooit iets dergelijks had gezegd in Griekenland*", is het voor de Raad niet duidelijk, en verzoeker licht niet verder toe, waar hij het over heeft. In elk geval kan uit verzoekers verklaringen bij de DVZ niet blijken dat hij ooit in Griekenland is geweest (AD, stuk 7, verklaring DVZ, vraag 33).

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, acht de Raad de voorgaande bevindingen ruim voldoende om, in navolging van de adjunct-commissaris, te besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering als zou hij zijn land van herkomst hebben moeten verlaten naar aanleiding van problemen met Al-Shabaab.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.2.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Somalië.

3.2.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoeker de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten en vrees niet aannemelijk maakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken of omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

3.2.5.3. Wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat niet wordt betwist dat er in Somalië een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Uit de landeninformatie, waarnaar gerefereerd wordt in de bestreden beslissing, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Somalië regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger afkomstig uit Somalië de focus aldus worden gericht op de regio waarvan hij afkomstig is en op de vraag of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat, gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn regio van herkomst in Somalië, *in casu* de veiligheidssituatie in de regio Hiraan moet worden beoordeeld.

Na zorgvuldige lezing van de landeninformatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, concludeert de Raad samen met de adjunct-commissaris dat er actueel in de regio Hiraan geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die aanwezig is in of terugkeert naar deze regio louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dit wordt ook bevestigd in voormelde EUAA Country Guidance over Somalië van augustus 2023 (p. 152). De algemene informatie die verzoeker bijbrengt aangaande zijn regio Hiraan, is dezelfde als deze waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing, en doet hieraan bijgevolg geen afbreuk.

De Raad merkt op dat verzoekers betoog feitelijke grondslag mist waar hij stelt dat de adjunct-commissaris zich in de bestreden beslissing baseert op de COI Focus "*Somalië: veiligheidssituatie in Mogadishu*" van 21 april 2020 en de "*UNHCR Position on Returns to Southern and Central Somalia (update)*" van mei 2016 om te concluderen dat verzoeker in Mogadishu veilig kan wonen, daar uit lezing van de bestreden beslissing

blijkt dat de adjunct-commissaris de veiligheidssituatie in verzoekers voorgehouden regio van herkomst, Hiraan, beoordeelt op basis van meerdere rapporten van 2022 en 2023 en tot voormelde conclusie komt dat in deze regio geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die aanwezig is in of terugkeert naar deze regio louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betwist niet dat hij afkomstig is uit Hiraan en dat bijgevolg de veiligheidssituatie in deze regio dient te worden beoordeeld. Derhalve zijn de verwijzingen in het verzoekschrift naar de veiligheids- en humanitaire situatie in Mogadishu *in casu* niet relevant.

Er wordt echter niet ontkend dat de situatie in de regio Hiraan nog steeds volatiel blijft, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest *Elgafaji* (HvJ 17 februari 2009, C-465/07) heeft gesteld, de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Hiraan voor hem dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De adjunct-commissaris stelt in de bestreden beslissing terecht vast dat verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de regio Hiraan. De adjunct-commissaris geeft in de bestreden beslissing verder aan dat hij evenmin beschikt over elementen die erop wijzen dat er in hoofde van verzoeker omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift van oordeel is dat hij als “*returnee*” een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, blijft hij in gebreke toe te lichten, en ziet de Raad bijgevolg niet in, in welke zin het loutere feit dat hij naar Somalië zou terugkeren een persoonlijke omstandigheid uitmaakt die de dreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in zijn hoofde dermate verhoogd dat er sprake zou zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.2.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet

3.2.6. Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

3.2.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten en kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Somalisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.2.9. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing

die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend vijftientig door:

S. WILLAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. WILLAERT